

První listopadové dopoledne, jedeme na Šemberu

Buď je to náhoda anebo nás má někdo tam nahoře opravdu rád. První listopad je zároveň poslední teplý den letošního „tereziánského babího léta“. Lepší již pro malou turistickou výpravu z pražské jedničky do kosteleckých lesů, skal, rybníků a potoků letos nebude!

Šembera je klidná říčka pramenící v rybníčku Kopanina nedaleko Vyžlovky. Tak je to povětšinu roku. Pokud ale vydatně zaprší, mění se v dravou bystřinu valící se meandrujícím korytem místy plným balvanů. Svým způsobem krásná je ale po celý rok.

Jednou z možností vydat se na výlet podle Šembery je přijet autobusem do obce Kozojedy. Tajuplný název je ve skutečnosti lehce vysvětlitelný. Chudá historická obec měla ve svém okolí pověst konzumace zřejmě i tehdy neoblíbeného kozího masa. Užili si s tím hodně posměchu, až jim to zůstalo v názvu vesnice. Nejvíc si je prý vychutnávali z nedaleké vsi Masojedy. To všechno je ale historie, dnes jsou na své jméno pyšní až tak, že si kozla dali do obecního znaku.

Vystoupili jsme z autobusu na okraji obce která kromě toho názvu je ještě zajímavá něčím co jinde nemají. V dávné minulosti ležely Kozojedy téměř o 2 kilometry severněji. Důvodů stěhování prý bylo několik. Těmi hlavními bylo vysychání pramenů spodní vody ale také přiblížení se k důležité obchodní cestě z Prahy do Kutné hory. Vzali sebou všechno, jenom kostel svatého Martina s okolním hřbitůvkem ležícím na bývalém pohanském pohřebišti nechali stát osamocený uprostřed polí. Kostel byl postaven jako románský, potom přestavěn ve stylu gotiky a nakonec upraven barokně.

To je jen kousek místní historie, turistickou partu ale přilákala podzimní příroda a meteorology slibovaný slunečný den. Tím nás kronikou budou provázet zajímavými snímky Hana a Lýdie.

Slibované sluníčko se po ránu zatím neobjevuje, je ale poměrně teplo a bezvětrí. Pod naší pěšinou na okraji lesa se po chvíli objevil malý rybník, jmenuje se „Pod hotelem a napájí jej Kozojedský potok. Postupujeme stále husím pochodem po okraji lesa k jednomu ze zdejších nejhezčích rybníků s názvem **Na pastvinách**.

Čeká nás překvapení, rybáři nedávno rybník slovíli, je vypuštěný, jen prostředkem se táhne jedno z ramen říčky Šembery. Škoda, třpytící se vodní hladina, dekorovaná ze všech stran zlátnoucím lesem je tady již léta obdivována místními, chataři i partičkami turistů jako jsme my. Na druhou stranu je tady něco co nevidáte každický den. Odhalené dno může skýtat dokonce i tajemství. Tady Na Pastvinách třeba po léta zatopené pařezy olší s kořeny vypadající jak plazící se prehistoričtí brouci.

Za tajemstvím vypuštěných rybníků a hlavně přehradních nádrží se v podzimních měsících vydávají davy zvědavců.

Došli jsme na hráz, těžko říct odkud jsou pohledy na tenhle kout světa hezčí. Tak rozhlédnout se a pokračujeme lesem cestou necestou, někde tu musí být značka, turistická červená.

Našla se a před námi je hlavní rameno Šembery proplétající se chatovou osadou „**Colorado**“. Skoro u každé chaty auto, na střechách solární panely, zkrátka 21. století. Historie Pošembeří je ale podstatně jiná. Právě tady v údolích kdysi mnohem divočejší Šembery byly položeny základy českého trempinku. Spalo se „pod širákem“, potom přišly jednoduchá áčka z cely nebo deky. Již ten název Colorado představuje něco divokého, vzdáleného kdesi v Americe. No a potom to šlo již ráz na ráz, sruby, montované chaty, luxusní sídla a ty soláry. Naštěstí všechnu tu modernu z velké části tady přikrývá milosrdná a krásná příroda. Tak pojďme dál.

A ta příroda, ta se na naší cestě začíná trochu dramatizovat, cesta pomalu přechází v pěšinu plnou větších kamenů a Šembera ta je na tom ještě hůř, klikatí se na skalním podkladu plném balvanů a nejrůznějších překážek.

Dorazili jsme na rozcestí **Na Zámkách** a tím se přiblížili místům, kde se psala historie tohoto kraje. Přímo nad námi nad údolím říčky Šembery se usadili a opevnili lidé již v mladší době bronzové (1300 let př.n.l.) Jejich opevnění potom použili Slované, kteří se zde usídlili snad již v 6. století. Staré zámky jsou tak jedním z nejstarších slovanských hradišť v Čechách. Na samém výběžku této ostrožny vznikl ve 14. století **hrad Šember**.

Pro naši skromnou výpravu se situace zásadně mění. Opouštíme červenou turistickou značku mířící oklikou na Kostelec nad Černými lesy a vydáváme se do kopců na západ po turistické žluté směrem **Doubravčice**. Místo Šembery teď proti nám z vrchu teče doubravčický **Lázny potok**. Musíme se tedy dostat na druhý břeh Šembery. Opět máme štěstí a hned dvakrát. Úplně nový můstek nahradil prohnitou labilní lávku a nad námi se objevila modrá obloha se sluníčkem.

Víc jak kilometrové stoupání máme za sebou a jen pár desítek metrů od lesa je pod cestou dnešní náš cíl cukrárna U Bártů. Neváhali jsme a obsadili ta nejlepší místa na sluníčku a prosklené pergole.

Byla to taková malá odměna za docela slušný sportovní výkon a nebyla to dnes odměna jediná, jak mi napsala Lydie. **V Japonsku** prý bylo zjištěno, že po několika hodinách pobytu v lese se pětinasobně zvyšuje aktivita imunitních buněk první obranné linie tzv. přirozených zabíjáčků. Chrání nás dokonce i před zhoubným bujením pokud se dokážeme s přírodou sladit a vnímat ji. Japonci tomuto umění lesní terapie říkají **širin – joku** a vylepšují to ještě lesní koupelí. **Lýdie dále píše, že věří, že jsme se dnes takto v lese chovali a náš imunitní systém se nejen osvěžil, ale také si doplnil rezervy. Já k tomu dodávám, že nebyť nezodpovědných rybářů, kteří nám ten rybník kvůli pár rybičkám vypustili, došlo by i na tu koupel (třeba symbolicky)**

Jsou dvě odpoledne, tak končíme naše posezení na prosluněné terase u Bártů a po chvíli již čekáme na zastávce autobusu směr Praha. Ta je označena tak aby bylo úplně jasné, odkud právě přicházíme.

1. listopadu 2024. Kozojedy a Doubravčice, vycházku připravili Mirek a Zdenka, fotografie pořídily Lýdie a Hana. Kronika Mirek.

